ATILIM

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Yıl 6, Sayı 2 (62)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

1 Şubat 1979

Sıkıyönetim kaldırılmalı; MHP ve tüm faşist örgütler kapatılmalı, Türkeş tutuklanmalı, kanlı kırımların hesabı sorulmalıdır!

Yığınsal direnç

Sıkıyönetim sürüyor. Bunalım derinleşiyor. Sınıf savaşımları sertleşiyor. Faşist tırmanış, ne durdurulmuş, ne önlenmiştir.

İşbirlikçi, tekelci burjuvazi, egemen çevreler, gelişen ulusal bağımsızlık, demokratik hak ve özgürlükler için geniş yığınların savaşımını ne barbar faşist kırımlarla, ne CHP sağ kanadının eliyle durduramadı. Durduramıyacaklar.

Sıkıyönetim komutanlıklarının yasaklarına karşın, milyonun üstünde işçi, emekçi yığınları, halkın değişik katmanları barbar faşist saldırıları, Maraş kırımını protesto ettiler. Bu protesto direnişinin başını sendikalı işçiler DİSK çekti. Protesto direnişi düzenli ve dakkası dakkasına oldu. Ege-İzmir yöresi sendikaların, değişik demokratik örgütlerin faşist tırmanışı, sıkıyönetimi protesto yürüyüşü daha da görkemli boyutlar aldı. Yurt dışında, özellikle Federal Almanya'da Türkiyeli işçilerin gösteri, protesto yürüyüşleri dünya kamuoyuna, herkese Türkiye'de faşizmin kanlı yüzünü gösterdi. Stockholm'dan Paris'e, Batı Berlin'den Köln'e, Hamburg'a kadar her yerde, her ülkeden işçiler Türkiye'deki faşist tırmanışı, sıkıyönetimi yerdiler. Savaşkan Türkiye işçi sınıfı uluslararası savaş alanına böylesi bir direnişle çıkıyor. Bu, onun en kalıcı, en uzun süreçli kazanımlarından biridir. Türkiye işçi sınıfı, halkımız, tüm ilerici güçler faşizme, emperyalizme, NATO, UPF, Amerikan, Batı Alman emperyalistlerinin saldırılarına karşı savaşlarında yalnız değillerdir.

Kimi küçük burjuva çevreler, kimi aydınlar, kimi sosyalistler sıkıyönetimi görünce, ordunun başındaki militarist kliği görünce şaşırıverdiler. Yürüyüşleri, yurdun dörtbir yerinde süren grevleri, milyonluk protesto direnişini görünce kekelemeye başladılar: «Aman ne yapıyorsunuz? Sıkıyönetimi, faşistleri daha da azdıracaksınız», dediler. Bu tutum, düşman karşısında, emperyalizm karşısında diz çökmektir.

TKP, oluşan, yığınsal ölçüler, örgütsel biçimler almaya başlıyan «Can güvenliği» komitelerini, Ulusal Demokratik Cephe için savaşı, halk direnişini var gücüyle destekliyor. Yiğinsal direnç daha da güçlenecektir.

Sıkıyönetim Kaldırılmalıdır

Çağrı

İşbirlikçi-tekelci burjuvazi, yeniden militarist kliği sıkıyönetimle halkın karşısına dikti. Bu olay, memlekette bunalımların daha da derinleştiğini, emekle kapital arasında, emperyalizm ve işbirlikçi-tekelci burjuvaziyle halkımız arasındaki çelişkilerin sertleştiğini burjuvazinin iç çelişkilerinin arttığını, egemen güçlerin parlamenter yöntemlerle kolay kolay hükümet edemediklerini gösteriyor. Sıkıyönetim, faşizm tehlikesini daha da arttırmış, memleketi askersel bir diktatörlüğün eşiğine getirmiştir. Böylece, gerici-faşist güçlerin bir kolu, dolaysız olarak yönetimi hükümetle paylaşıyor. Sıkıyönetim generalleri arasında MHP yanlıları var. Parlamento sınırlı olan etkinliğini büyük ölçüde yitirdi. CHP sağ kanadının ağır bastığı hükümet, sıkıyönetime gitmekle emperyalist çevrelerin, AP'nin, faşist MHP'nin, gericiliğin dayatmasına boyun eğiyor.

Sıkıyönetimin gerçek amacı, kapitalist bunalımın yükünü emekçi yığınların sırtına yüklemek, gelişen işçi hareketini, ulusal bağımsızlık ve demokrasi savaşımını durdurmaktır. Barış ve yumuşama sürecini, Türkiye'nin sosyalist ülkelerle ilişkilerinin gelişmesini baltalamak, emperyalizmin, NATO'nun, CENTO'nun bölgemizde zayıflayan konumlarını yeniden güçlendirmektir. Sıkıyönetim halkımıza karşıdır; başta işçi sınıfına, komünistlere, sosyalistlere, sosyal-demokratlara, CHP'nin sola açılan kanadına, Kürt demokratlarına karşı yöneliktir.

Kasım ortalarında, İran olaylarını, Türkiye'deki gelişmeleri ele alan NATO, CENTO genel sekreterlerinin Ankara toplantısı, burjuva basınında bir süredir yürütülen militarizm propagandası, gerici-faşist parti sözcülerinin ordu üst yönetimine yaptığı çağrılar, sıkıyönetim için planlı bir hazırlığın yapıldığını gösteriyor. Faşist terörün çapının genişlemesi, Pekin yanlısı ve öteki Maocu gurupların provokasyonlarını arttırması ve barbarca uygulanan kanlı Maraş kırımıyla faşist terörün iç savaş boyutlarına varması, sıkıyönetim dayatmasına yönelik planın bir parçasıdır.

CHP sağ kanat yönetiminin izleyegeldiği politika, Türkiye'nin sıkıyönetime sürüklenmesine yol açmış, emperyalizm, gerici çevreler bu politikadan sıkıyönetimi dayatmak için yararlanmışlardır.

Hükümet emperyalist tekellerin, işbirlikçi tekelci burjuvazinin çıkarına olan ekonomik politikasıyla kapitalist bunalımın üstesinden gelemedi. Bunalımın yükünü emekçilerin sırtına «sınıflararası uzlaşma» politikasıyla bindirme yolunu tuttu. İşçi sınıfının direnişini kıramayanca, sınıf sendikalarına karşı baskıya, onların bölmeye yöneldi. «Hem sağa, hem de sola karşı olma» politikasıyla, faşist odakların üstüne gitmemesiyle, orduyu, polisi, MİT'i faşistlerden arındırmamasıyla terörün daha da azgınlaşmasına yol açtı. Hükümetin bu politikası giderek tüm ilerici güçleri baskı altına almaya yöneldi. «TKP'ye özgürlük!» isteminin yaygınlaşmasına karşı antikomünizmi yoğunlaştırdı. Üstelik yeni anti-demokratik yasalar hazırladı. Başından beri, ulusal demokratik güçlerle işbirliğine yanaşmayan, bu girişime karşı düşmanca tutum alan CHP sağ kanadı, gerici-faşist güçlere biteviye ödünler verdi. Halka verdiği sözlerin tersini uygular duruma düşen hükümetin iç politikası tümüyle iflas etti. İç gericilikle uzlaşmaya giden NATO'culukta ayak direyen hükümet, «çok yönlülük» adını verdiği dış politikasına karşı yönelen emperyalist baskılara boyun eğdi. Sonuçta ABD üslerini daha da yoğun çalışmaya açtı. NATO'nun silâhlanma politikasını onayladı. Yeni bir NATO casusluk üssü açmaya söz verdi.

Egemen sınıflar, sıkıyönetime gitmede TKP'nin sürekli savunduğu ulusal demokratik güçlerin cephe birliğinin sağlanamayışından yararlandılar. Serüvenci akımların bireysel terörizmini de gerekçe olarak kullandılar.

CHP üst yönetiminin politikasının iflâsiyla bunalımların üstesinden gelmek, faşist tırmanışı, terörü önlemek, ulusal bağımsızlığı, barış ve güvenliği sağlamak için, açık ve kesin anti-emperyalist, anti-faşist, anti-tekelci bir politikanın izlenmesi zorunluğu bir kez daha kanıtlanmıştır. Ülkeyi çıkmazdan, ancak halkın devrimci erki, işçi sınıfının ağırlığında ileri, demokratik bir hükümet kurtarabilir.

Hükümet, «özgürlükleri koruma» savıyla sıkıyönetimi savunuyor. Terörün tırmanmasından, ilerici güçlere karşı nasıl yarar umduysa, sıkıyönetimden de şimdi böyle yarar bekliyor. Oysa faşist odakların üstüne gitmemek terörü nasıl azdırdıysa, sıkıyönetimin ilerici güçlere karşı baskılarına gözyummak da hükümeti devirmek isteyen

(Devamı 2. sayfada)

Çağrı

(1. sayfadan devam)

gerici faşist güçleri öyle güçlendirecektir. Hükümetin bu politikada ayak diremesi, faşist diktatörlüğe geçmek isteyen çevrelerin işine yarayacaktır.

Tehlike yenilmez değildir. Faşist tırmanışı durduracak, bu tehlikeyi alt edecek güçler vardır. DİSK, Türk-İş'e bağlı sendikalar, ilerici parti ve örgütler, parlamenterler sıkıyönetime karşı çıkıyor. Ordu sıralarında, halk arasında tepkiler gelişiyor. Bu durumda, TKP, TİP, TSİP'in, sosyalistlerin, sosyal demokratların, CHP'nin sola açılan kanadının, Kürt demokratlarının, sendikaların, tüm demokratik yığın örgütlerinin, ilerici, devrimci gençlik kuruluşlarının, ordudaki yurtsever güçlerin sıkıyönetime, demokratik özgürlüklerin daha da kısıtlanmasına, insan haklarının çiğnenmesine, mezhep kışkırtmalarına, ırkçı, şöven baskılara karşı olan herkesin ivedi istemler için eylem birliği yapması ertelenmez görevdir.

Sıkıyönetim kaldırılmalıdır!

MHP ve tüm faşist örgütler kapatılmalıdır!

Türkeş tutuklanmalı, kanlı kırımların hesabı sorulmalıdır!

Bugünkü koşullarda eylem birliğine karşı öne sürülen her türlü gerekçe demokrasi savaşına büyük zarar veriyor. Bütün ilerici güçler, en küçük demokratik konumları ve kazanımları bile sonuna kadar ortaklaşa, aktif savunmalıdırlar. Paniğe kapılmadan, serüvenciliğe sürüklenmeden, koşulların gerektirdiği her türlü eylem biçim ve yöntemlerini birlikte saptayıp uygulamalıdırlar. Halkın, ilerici kadroların can güvenliğini koruma sorunu tüm güncelliği ile gündemde duruyor. Komünistler, halk direnişinin en başında yürüyor, yürüyeceklerdir. Hiçbir baskı işçi sınıfının, halkımızın ulusal bağımsızlık, barış, demokrasi ve sosyalizm savaşını durduramıyacaktır.

— *Türkiye Komünist Partisi*
Merkez Komitesi

28 Aralık 1978

TKP'nin Sesi radyosunun yayınlarını hergün kısa dalgadan Türkiye saatiyle 7.00'de, 19.40'da, 21.15'de 31,5 metre 9,6 megaherz, 11.10'da, 23.30'da ve 1.00'de 48,5 metre 6,2 megaherz üzerinden dinleyebilirsiniz.

Yavuz hırsız

Bir süredir, gerici-faşist ve Maocu basın, MİT'in güdümünde bir kampanya yürütüyor. Sıkıyönetimle birlikte bu kampanya hızlandı. TKP'nin politikasını karalamak, çarpıtmak çabaları yoğunlaştı.

Anti-komünist, anti-Sovyet çığırtkanlıkta Pekin borazanı Aydınlık önde gidiyor. Bu kampanyanın amacı, faşist komandoların, Maocuların, MİT, CİA ajanlarının işledikleri cinayetleri gizlemektir. Sıkıyönetim koşullarında, işçi sınıfının devrimci partisi TKP'ye saldırıyı kışkırtmaktır.

Memleketi boydan boya kana boyayanlar, iç savaş eşiğine getirenler, yavuz hırsız örneği, TKP'yi «iç savaş» kışkırtıcılığı ile suçlamaya çabalıyorlar, TKP'nin politikasının değiştiğini, hükümeti devirmek istediğini öne sürüyorlar. Onlar, ulusal baskıyla şövenizmle ezdikleri Kürt halkının haklı istemlerini destekleyen TKP'ye «ayaklanma» kışkırtıcılığı yakıştırıyorlar. Orduda Amerikan, NATO boyunduruğuna, faşist tırmanışa karşı tepkinin kabarmasından korkuya kapılıyorlar. TKP'nin ordunun yurtsever kesimine seslenmesinden, ordunun ilerici güçlerinin emekçi halkımızla birliğini kurma belgisinden telâşa düşüyorlar. Harp endüstrisindeki işçiler arasında konumlarını yitiren sarı sendikacılar da bu anti-komünist koroya katılıyor.

TKP, terörizme, bireysel serüvenciliğe karşıdır. Serüvenciliğe kapılmış olmalarını gerekçe göstererek sıkıyönetimin gençleri kırmasına, TKP elbette karşı çıkacaktır. TKP, yurttaş kanı dökülmesine karşıdır. Bunun için terörizmin kaynağı faşist yuvaların, MHP'nin kapatılması, kontr-gerillanın dağıtılması için savaşıyor. Halkın can güvenliğini kendisinin sağlaması, bunun için örgütlenmesi gereğini öne sürüyor. TKP, sıkıyönetimin kalkmasını istiyor. Hükümetin iflas eden, sıkıyönetim dayatmasına yol açan politikasını eleştiriyor. Ama, hükümeti devirmek isteyen gerici-faşist-Maocu güçlerin karşısına çıkıyor.

TKP, ülkemizde yaşıyan ulusların, ulusal azınlıkların birbirlerine düşman edilmesine karşıdır. Ortak düşmana karşı ulusal, demokratik cephede Türkiye halkının savaş birliği için çalışıyor. TKP, komplocuğa, yığınlardan kopuk askersel devirmeciliğe karşıdır. Yurtsever er, assubay ve subayların emperyalizme, faşist tırmanışa karşı halkımızın savaşımıyla bağlanmasını savunuyor.

İşçi sınıfının devrimci politikası böylesine açıktır. TKP, bu politikanın çarpıtılmasına izin vermeyecektir.

Yaya kalanlar

İşçi sınıfının yolundan yürüyen öğretmenler, bu hareket içinde etkinliklerini arttırıyorlar. En geniş öğretmen yığınının gerçek temsilcisi olma hakkını kazanıyorlar. TÖB-DER şube kongrelerinde, Birlik ve Dayanışmadan, öğretmen hareketinin birliğinden yana olan güçlerin yönetime getirilmesi, bu alandaki gelişmeyi açıkça belgeliyor.

Şube kongrelerinde elde edilen bu başarı, öğretmen yığınının Gazioğlu gurubunu başında görmek istemediğini, bu gurubu TÖB-DER'in başına getirmenin bir zorlama olduğunu gösterdi. Tabanda Birlik ve Dayanışma yanlısı öğretmenlerin belirleyici olması, TÖB-DER'i yozlaştırma, onu demokratik yığın hareketinden ve sınıf sendikacılığı ilkesinden uzak tutma amacıyla kurulan gerici bağlaşıkların şube kongrelerinde çözülmesine ve yaya kalmasına büyük katkılarda bulundu. Tabanda kök salan bu hareket, karşı tarafın azgınca sürdürdüğü anti-komünizm propagandasına karşın TÖB-DER'de gerçek yönetimin biricik adayı olduğunu dosta-düşmana gösterdi.

Şube kongrelerinde öğretmen hareketini bölmeye, parçalamaya, yozlaştırmaya çalışan anti-komünist güçlerin geriletilmesinde, Birlik ve Dayanışma yanlısı öğretmenlerle, sol sosyal-demokratlar ve kimi sosyalistler arasında kurulan bağlaşıklığın da önemli rolü vardır. Bu güçler bağlaşıklık içinde hareket ederek birçok yerde yönetime gelmeyi başardılar. Ne var ki, bu bağlaşıklık bazı yerde olumsuz yönde gelişti. Antakya'da olduğu gibi dar particilik çıkarlarını ön plana süren kimi sosyalistler olumsuz tutumlarıyla gerici ittifaka yardım ettiler.

Demokratik yığın hareketinin önemli bir kolu olan öğretmenler Örgütsel Birlik Kongresi öneriyorlar. Bu kongre TÖB-DER'i bölünmesinden, yozlaştırılmasından yarar umanlara, bu amaçla çeşitli provokasyonlara başvuranlara kesin bir yanıt verecek, Birlik ve Dayanışma yanlısı güçlerin başarısını daha da pekiştirecektir. Kendi örgütüne sahip çıkma kararlılığını, bilincini gösteren tabanın istemleri bu doğrultudadır.

Can güvenliği, geniş yığınların örgütlü yürütmeleri gereken bir savaştır. Köyde, kentte, fabrikada, mahallede, her yerde örgütlü yürütülmesi zorunluk olan bir savaştır. TKP işte böylesi bir savaşın ön sıralarında yer alıyor. Halkımızın can güvenliği, ulusal güvenliği, mutlu geleceği böylesi örgütlü bir savaşla sağlanacak!

Açık yanıt

SBKP MK organı «Komünist» dergisinin 18. sayısında «Reel sosyalizmin deneyimlerini çarpıtma denemelerine karşı» başlıklı bir yazı yayınlandı. Bu yazı, FKP'nin dört üyesince yayımlanan ve yoğun bir reklâm kampanyasıyla piyasaya sürülen «SSCB ve biz» adlı kitaba bir yanıt ve eleştiri niteliği taşıyor.

Günümüzde reel sosyalizmin, bu arada en büyük sosyalist devlet olan Sovyetler Birliği'nin tarihsel deneyimleri ve uluslararası alanda aldığı yer sorunu, dünya çapındaki ideolojik savaşımın odak noktası olarak ortaya çıkıyor. «Barış ve Sosyalizm Sorunları» dergisi ve BKP'nin Sofya'da düzenlediği uluslararası konferansın önemle üzerinde durması, konunun önemini açıkça kanıtlıyor. Burada, aralarında TKP de olmak üzere dünyanın dört bir yanından 73 komünist ve işçi partisinden delegelerin ezici çoğunluğu, sosyalist ülkelerin tarihsel deneyimlerine yüksek bir değer biçtiler ve reel sosyalizmin, dünya devrim sürecinin ana gücü olduğu gerçeğini vurguladılar. «SSCB ve Biz» adlı kitap ise bu gerçekleri tepetaklak eden, özellikle SSCB ve SBKP'nin deneyim ve politikasına «eleştiri» maskesiyle saldıran görüşleri içeriyor. «Komünist» dergisinde çıkan sözkonusu yazıda, bu görüşlerin tutarsızlığı, bilim dışı niteliği, hiç bir kanıta dayanmadığı, herkesin anlıyacağı açıklık ve kesinlikle sergileniyor. Yazıda, kitap hakkında şöyle deniyor: *«Ne yazık ki, şöyle bir sonuca varıyoruz: Yazarlarının kişisel niyetleri ne olursa olsun, bu kitap ülkemizde sosyalizmin oluşma ve gelişme tarihi konusunda olduğu gibi, bugünkü Sovyet toplumu üstüne de çarpık bir tablo çiziyor ... «SSCB ve Biz»e göre bugün Sovyetler Birliği sonsuz ve giderek derinleşen ve en başta aydınlarla işçi sınıfı arasında yeralan anlaşmazlıklara sahne oluyor ... Böylesi savlar, doğal olarak tümüyle kanıtsız bırakılıyor. Ama bunda şaşılacak bir şey yok: böylesi kanıtlar yoktur ...!»*

«SSCB ve Biz»in yazarları, Sovyetler Birliği'nde olmayan bir «bunalım»a dayanıp, reel sosyalizmi dolaylı da olsa reddediyor, devletin «gereksizliğine» ilişkin soyut bir şemayı, en uygun model olarak «öneriyor», FKP'nin ve hatta dünya komünist hareketinin, enternasyonalizmden zarar gördüğünü ileri sürüyorlar.

Bu kitabın burjuva propagandasınca göklere çıkarılmasının nedeni, yazarlarının sağ sosyal demokratların görüşlerini paylaşmasından ileri geliyor.

Tarihsel utku

Kamboçya halkı Ulusal Birlik Cephesi'nin yönetiminde, Çin'deki Maocu yönetimin desteklediği, silâhlandırdığı, SVC'ne karşı saldırıya kışkırttığı kanlı, halk düşmanı Pol Pot — İeng Sary rejimini yıktı. Yerine yepyeni bir hükümet kuruldu. Kamboçya Halk Cumhuriyeti ilân edildi. Devrimci Halk Konseyi yönetimi ele geçirdi. Yeni hükümetin ilk programında barışçı, demokratik, bağımsız, sosyalizme yönelik bir politika izliyeceğini açıkladı. Daha ilk adımda Sosyalist Viyetnam Cumhuriyeti ile Kamboçya halkları arasındaki geleneksel dostluk ve kardeşlik ilişkilerini geliştirmeye karar verdi. Politikasını, ülkelerin içişlerine karışmama, toprak bütünlüğüne ve egemenlik haklarına saygı gösterme temeline oturttu. En önemlisi de Çin'in kışkırtmalarıyle SVC'ne karşı girişilen saldırılara son verdi.

Kamboçya halkı barış düşmanı, eli kanlı bir rejimi aşağı etti. Bu rejimin kanlı bilânçosu ortadadır. Resmi verilere göre, 1,5 milyon Kamboçyalı Pol Pot rejiminin kanlı terörüne kurban gitti. Ç[illegible]ğu çocuk olmak üzere yüzbinlerce insan açlıktan öldü. Okullar, fabrikalar kapatıldı. «Halk Komünleri» adı altında toplama kampları kuruldu. İnsanlar evlerinden, yerlerinden sürüldü. Çin'in dayatmalarıyle kukla hükümet korkunç bir silâhlanmaya girişti.

Kamboçya halkı işte böylesi tehlikeli, kanlı bir rejime son verdi. Kamboçya halkının bu utkusu, emperyalist çevrelerin, Maocuların gerçek yüzünü bir kez daha ortaya çıkardı. Bu çevreler BM kürsüsünü Kamboçya halkına, SVC'ne, sosyalist ülkelere karşı saldırılarını yoğunlaştırma amacıyla kullanmayo yeltendiler. Pekin yönetimi Sihanuk gibi kuklalarını kullanmaya kalkıştı. O güne kadar Kamboçya'daki Pekinci rejimin kanlı eylemlerini komünizmi kirletmek, gözden düşürmek için kullanan emperyalistler ve gericiler şimdi Pol Pot diktatörlüğünün yıkılmasına göz yaşı döküyorlar.

Ama bütün bunlar boşunadır. Emperlistler, Maocular Kamboçya halkının utkusu sonucu uğradıkları yenilginin şaşkınlığı içindedirler. Çin'deki Maocu yönetimin hegemonyacılık poiltikasının yeni, büyük bir yenilgisi ortadadır. Kamboçya halkı ulusal bağımsızlığını, özgürlüğünü savunmaya kararlıdır. Kamboçya halkı bu savaşta yalnız değildir. Dünya demokratik kamuoyu, ilerici güçler, en başta sosyalist ülkeler Kamboçya halkının yanındadır. Türkiye işçi sınıfı, emekçi yığınları, TKP, Kamboçya halkıyla tam bir dayanışma içindedir.

Silâhtar'da olan

İstanbul Türkiye işçi sınıfının can evi. Onun dört bir yanını kuşatan, Haliç'le birlikte ta içlerine yayılan işçi yatakları Türkiye işçi sınıfının savaş tarihine nice şanlı sayfalar yazmıştır. Geçmişin bu gelenekleri Sungurlar, Rabak, Profilo ve Demir Döküm işçilerinin savaşlarında yaşıyor.

İşçi sınıfı, sıkıyönetimde de sözünü söyledi. 5 Ocak direnişine yüzbinler İstanbul'da katıldı. Demirdöküm işçileri bu savaşa iki cephede birden atıldı. Bir yanda, CHP sağ kanadının başını çektiği patron-jandarma-Maocu üçlüsünün saldırılarına karşı koydu. Biryandan da goşistinden oportünistine uzanan işçi sınıfını bölücü girişimlerle savaştı.

Bu savaşın başarısı, işçi sınıfının savaş birliğini güçlendirmekten geçiyor. Ama kimileri bu gerekliliğin tam tersini yapıyor. Yürüyüş dergisinin 26 Aralık sayısında yayınlanan «Silâhtarda neler oluyor?» başlıklı yazı bu tutuma örnektir. Bu yazı «Maden-İş'i Demirdöküm'de yıkalım» belgisiyle başlatılan burjuvazinin saldırısı sırasında yazılmıştır.

Yürüyüş yazarı, birinci olarak, Maden-İş'e karşı saldırıya geçen sınıf düşmanlarını gizliyor, hedef şaşırtmaya çalışıyor. İkinci olarak, sendikanın militan üyeleri ve yöneticileriyle tabanın ara[illegible] açmaya çalışıyor. Üçüncü olarak, gençlik-işçi dayanışmasını yıkmaya çalış[illegible] Dördüncü olarak, sendikaları TKP'nin önderliğinde yürüyen politik savaşımdan uzaklaştırmak istiyor.

Yürüyüş yazarının bütün bu bölücü tutumunun ardında yatan amaç, bu sınıf düşmanı saldırıdan sendikal hareket içinde bölücü bir fraksiyon kurmak yolunda yararlanmaktır. Bu sendika yıkıcılığıdır.

Yürüyüş dergisinde yayınlanan bu yazı, Türkiye işçi sınıfı hareketine inanılmaz bir düşmanlıkla dolu olduğu için, Pekin yanlısı Maocu Aydınlık gazetesinin 4 Ocak 1979 sayısında büyük kısmıyla olduğu gibi yayınlanmıştır. Aydınlık yazarları, bu fırsattan yararlanarak İGD'ye karşı yürüttükleri kampanyayı yoğunlaştırmışlar, üstelik Yürüyüş dergisi ve komünistlerden «ellerini çekmesi» çağrısında bulunmuşlardır.

Düşman çağrıları böylesi durumlarda yol göstericidir. Bize ne yapılmamasını öğretir. TKP, sıkıyönetimden sonra bir kez daha tüm anti-emperyalist, demokratik ve sosyalist güçlere olduğu gibi TİP'e de el uzatmış, eylem birliğinin önünde yasal engel tanımayacağını açıklamış, savaş birliği çağrısı yapmıştır. Ya Maocuların çağrısına uymak, ya da komünistlerin çağrısına uymak ... Yaşam dayatıyor. Bir üçüncü yol gerçekten yoktur.

Yığınlarla birlikte, yığınların önünde

TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen

Türkiye, derin ekonomik, sosyal ve politik bunalımların burgacında kıvranıyor. Bunalım, emperyalizme bağımlılık nedeniyle daha da ağırlaşıyor. Toplumsal çelişkiler keskinleşiyor. Sınıf savaşları sertleşiyor. Bir yandan işçi sınıfı politik etkinliğini arttırıyor. TKP'nin yığınların savaşlarını yönetme yeteneği güçleniyor. Bunların sonucunda ulusal, demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğinin olanakları gelişiyor. Öte yandan, emperyalizm ülkemizde faşist tırmanışı biteviye kışkırtıyor. Militarist kliğin dayatmasıyla, CHP ağırlıklı hükümetin boyun eğmesiyle işbirlikçi, tekelci burjuvazi sıkıyönetimi halkımızın karşısına dikiyor. Bütün bunlar, egemen sınıfların olağan yöntemlerle kolay kolay hükümet edemediklerini sergiliyor.

Bölgemizde durum

Barış ve yumuşama sürecinin ilerlemesi koşullarında dünyada olduğu gibi bölgemizde de güçler dengesi, dünya devrim sürecinden yana daha da değişti. Afganistan ve Etyopya'daki devrimci değişimlerden sonra, İran'daki halk ayaklanması sonucunda eli kanlı Şah'ın ülkeden kovulması bu gelişmenin somut örnekleridir.

Brzezinskiler, Kissingerler tehlike çanları çalıyor. Hirt Okyanusundan, Türkiyeye, oradan da Güney Afrika'ya kadar uzanan bir «bunalım yayı»ndan söz ediyorlar. Buralardaki, Yakın Doğu ve Akdeniz'deki sarsılan konumlarını başta askersel bloklarıyla, üsleriyle, NATO'-larla, CENTO'larla güçlendirmeye çabalıyorlar. Açıkça bu ülkelerin iç işlerine karşıyorlar.

Emperyalizmin, CIA'nin güdümündeki faşist saldırıların, Maraş kırımıyla doruğa ulaşması, sıkıyönetim dayatması rastlantı değildir. Bölgedeki durumla bağlıdır. Görülüyor: Vaşington NATO'yla CENTO arasında bağlantı halkasını oluşturan Türkiye üzerinde çok yönlü baskısını arttırıyor. Saldırı üslerini genişletiyor, yenilerini kuruyor. Birbiri ardına Ankara'ya gelen Amerikan diplomatları yeni kölelik anlaşmaları dayatıyor. Emperyalistler Guadelup, Bonn toplantılarıyla, Türkiye'ye ekonomik şantaj yoluyla politik ve askersel ödünler koparmak girişimlerini yoğunlaştırıyor. Bu adımlar, Amerikan emperyalizminin, NATO üyelerine uzun erimli bir silâhlanma programı dayatmak, silâhlanma yarışını olağanüstü boyutlara vardırmak, emperyalist ülkeler arasındaki eşgüdümü sıklaştırmak, NATO'nun alanını, eylem çapını, görevlerini genişletmek, Pekin hegemoncılarıyla bağlaşma sürecini hızlandırmak, NATO'nun Güney Doğu kanadındaki çatlağı onarmak plânıyla bağlıdır.

Emperyalizmin saldırgan politikası, Ege, Kıbrıs, Filistin gibi sorunları barındıran bölgemizi barut fıçısına çeviriyor. Barışı ve güvenliği tehlikeye atıyor. Halkımızın, Amerikan emperyalizmine, NATO'ya, onların ülke içindeki dayanaklarına karşı savaşı her bakımdan güncelleşiyor.

TKP, CHP sağ kanadının Amerikan emperyalizmine ve onun NATO içindeki baş ortağı Federal Alman emperyalistlerine bağlılığı sürdürme politikasına karşı çıkıyor. Başta SSCB olmak üzere, sosyalist ülkelerle, bloklar dışı ülkelerle, bütün komşularımızla dostluk ve işbirliği ilişkilerinin geliştirilmesini savunuyor.

Emperyalizmin bütün askersel örgütlerinden, NATO'dan, CENTO'dan çıkmak, ABD ile imzalanan ikili kölelik anlaşmalarını yırtmak, topraklarımızdaki tüm Amerikan ve NATO üslerini söküp atmak, silâhlanma yarışına karşı çıkmak, bölgemizdeki tüm sorunları barışçı yoldan çözmek, TKP'nin barış ve ulusal bağımsızlık savaşının başlıca amaçlarıdır.

Yeni gelişmeler

Bölgedeki ve ülkemizdeki güçler oranını kendinden yana daha çok değiştirmek, konumunu pekiştirmek için, emperyalist çevrelerin sıkıyönetim dayatmasına hükümet boyun eğdi. Öte yandan bu durum onun açıkça iflâs eden politikasının bir sonucu olarak ortaya çıktı.

Sıkıyönetime gidilmesi, kuşkusuz, askersel bir diktatörlüğün kurulduğu anlamına gelmiyor. Ama bu, CHP ağırlıklı hükümetin bir yıldır uygulayageldiği politikada yeni bir evredir. Ordu üst yönetimi, NATO yanlısı generaller, geri faşist güçlerin ordu içindeki uzantıları ülke yönetiminde daha dolaysız söz sahibi olmuşlardır. Böylece işbirlikçi, tekelci burjuvazinin, gerici-faşist partilerin, Pekin yanlısı ve öteki Maocu gurupların karşı-devrimci, barış düşmanı plânlarını uygulayabilecekleri uygun bir ortam yaratılmıştır.

Sıkıyönetim ve emperyalizm

Burjuvazi, daha ilk günden, erke ayak basarken, sıkıyönetim uygulamalarına gitmiştir. 1909 yılından bu yana halkımız sıkıyönetimlerin katmerlisini görmüştür. Cumhuriyet döneminin 36 yılı böyle geçmiştir. Burjuvazi, tâ baştan, daha Ulusal Kurtuluş Savaşı'nın ölüm, kalım günlerinden, bu savaşın demokratik devrime dönüşmesine karşı çıktığı günden bu silâhı halka karşı, devrim hareketine — işçi sınıfına, TKP'ye karşı kullanagelmiştir. Meclisten çıkarılan tüm sıkıyönetim yasaları, «Takrir-i Sükün» da, «İstiklâl Mahkemeleri» de, hepsi bu yolda olmuştur. Burjuvazi erkini, egemenliğini böyle sürdürmüştür. Bunun uygulamasını orduya, onun başındaki militarist kliğe yaptırmıştır.

Burjuvazi erkini, halka karşı diktatorasını ordu dipçiğiyle desteklerken, memleketin iç ve dış konumuna, gelişmelerine, sınıf savaşımlarının yönlenmelerine göre, sıkıyönetimlerin yönünü, dozunu ona göre ayarlamıştır. O dönemde emperyalizmle ve iç gericilikle uzlaşmalara gittiği zaman sıkıyönetimin biçimi, yöntemi başka olmuştur.

İşbirlikçi burjuvazi tekelci aşamaya geçerken, hele emperyalistlerin saldırganlık bloklarına — NATO'lara memleketi bağladıktan bu yana sıkıyönetimlerin kapsamı, içeriği daha başka bir nitelik almıştır. Faşist biçimi hükümet uygulamaları, baskı, terör, son zamanlarda faşist tırmanış sıkıyönetimlerden, giderek, daha çok kaynaklanmıştır. İşbirlikçi burjuvazi, gerici egemen çevreler, Amerikan boyunduruğunu, NATO kırbacını halka reva görmüştür. Amerikan emperyalistlerine, NATO'ya topraklarımızda saldırı üsleri ve orduyu NATO'nun komutasına vermiştir. Amerikayla bir sürü, gizli, açık kölelik anlaşmaları bağlamıştır. Bu anlaşmaları Amerikalılar, NATO'ya egemen olanlar sıkıyönetimle destekletiyor, kimi zaman dar boğazları bununla aşıyorlar. Amerikalı geldi, 1946'larda Peker hükümeti Kenara itilmiş olan sıkıyönetimi yeniden dayattı. Bayar-Menderes çetesi, Amerikan emperyalistlerinin hesabına Türk askerlerini Korelere gönderdi, kırdırdı. Sıkıyönetim uyguladı. Amerikan ve NATO boyunduruğuna karşı memlekette direnişler yükselince: «Amerikalı-Yanki defol!» haykırışları yürüyüşleri ortalıkta gürlemeğe başlayınca, işbirlikçi burjuvazi, 12 Mart'-la, NATO'cu Cumhurbaşkanı, Genelkurmaybaşkanı, militarist paşalarıyla halkın, ilerici güçlerin karşısına dikildi. Orduyu bu güçlerin üzerine sürdü. Kontrgerillayı ortaya çıkardı. Bununla faşist tırmanışı destekledi. Faşist Türkeş'i destekliyen ve sonra AP'der senatör olan faşist Türün'ler, Amerikan emperyalist-

lerini, Batı Alman militaristlerini desteklemek yoluyla doruğa yükseldiler.

Hükümetin konumu

Bugün uygulanan sıkıyönetim NATO'ya egemen emperyalist çevrelerin etkisi dışında değildir. CHP ağırlıklı hükümet, bu partinin sağ kanadı — Ecevit kolu, hükümet programlarında NATO'ya, ikili anlaşmalara bağlı kalacaklarını açıkladılar. Bununla, NATO'nun koştuğu bütün koşulları da yükümlendiler. Sonra, Ecevit daha öneki hükümeti zamanında, gene NATO ve Amerikan plânlarına uygun biçimde Kıbrıs'a ordu çıkardı. Memlekette sıkıyönetim kurdu. «Kıbrıs'a barış götürüyorum» dedi, kan döktü. Şimdi de «demokrasiyi koruma» dedi, sıkıyönetim geldi. Baskının sivri ucu gene halka, işçi sınıfına, ilerici örgütlere, komünistlere, sosyalistlere yöneltildi. Ortalığı kana boğan, yığınsal kırımlar, talanlar, baskınlar yapan faşist güçler ortada durup duruyor. Türkeş, Demirel: «Hükümet devrilmelidir» diyor. Çağırılar yapıyor. Hükümette ses yok.

Bütün bu kışkırtmalar, ayak oyunları, terör, bu tutum Amerika'nın, NATO'nun plânlarıyla bağlıdır. Amerikan emperyalizmi İran'da, ulusal çapta, yığınsal bir halk hareketi patlamasıyla karşıkarşıya gelmiştir. Patlama Şah'ı uçurdu. Bu sel, giderek Amerikan hegemonyasına karşı gelişiyor. Carter hükümeti, Pentagon, uçak gemilerini, donanmasını İran deniz sularına sürdü. Ama daha ileri gidemedi. Buna karşılık başka bir şey yaptı. İran'daki saldırı üslerinin önemli donatımlarını, uçaklarını, füzelerini Türkiye'deki üslerine: İncirliğe, Pirinçliğe, ve öteki yerlere aktardı. Bütün bunları kolayca yapabilmek için, CIA Türkiye'de eli altındaki bütün karanlık, en geri güçleri, ajanlarını, faşistleri, Maocuları, ordunun tepesindeki adamlarını harekete getirdi. Sıkıyönetim kararının Meclisten, bütün partilerin desteklemesiyle çıkması, Demirellerin, Türkeşlerin buna göbek atması Amerikan emperyalizmine yarandıklarının sevinciydi.

Birçokları, sıkıyönetim uygulamasını bu somut durumun, oluşumun dışında ele alıyor. Olayın bir yanını görüyor, ötekini unutuyor. *Lenin şöyle der: «Marksist, durum değerlendirmesinde olası olandan değil, gerçek olandan hareket etmelidir.»* Sıkıyönetim öncesi ve uygulanmaya başlar başlamaz, Amerikan diplomatları, Dışişleri Bakan Yardımcısı, değişik ajanlar, adamları, NATO yöneticileri Ankara'ya, Çankaya'ya akın etti durdular. Bütün bu olayların nesnel ve öznel birbiriyle bağlarını görmemek körlük olur. Bütün bu Amerikan entrikaları, baskıları, Ankara hükümetini, militarist kliği avuçları içinde oynatmaları Anayurdumuzda ve bölgemizde güvenliği, barışı baltalıyor. Yeni yeni çıban başları oluşturuyor. Hem Türkiye'de, hem bölgemizde ulusal bağımsızlık, demokrasi hareketlerini, zorla engelleme oluşumu gösteriyor.

Güncel görev

TKP sıkıyönetimin kaldırılmasını istiyor. Sıkıyönetim öncesinde hükümetten halka verdiği sözleri tutmasını istemek, devlet aygıtını faşistlerden arındırmasını öne sürmek, hükümeti yığınların savaşına dayanmakla faşist odakların üzerine gitmeye zorlamak, doğru bir politikaydı. Bugün ise, hükümetten sıkıyönetimi demokratik amaçlar için kullanmasını beklemek, bu yönde umut yaratmak, yığınları oyalamak, sıkıyönetimcilik politikasını onaylamak anlamına gelir. Sıkıyönetimin emperyalizmle bağını, içeriğini unutmak olur. Sonuçta bu, sıkıyönetime dayanan güçlerin işçi sınıfı, halkımızın üzerindeki baskıyı yoğunlaştırmasına daha çok olanak sağlar. TKP, sıkıyönetimin demokratik güçlere karşı bütün baskılarına karşı çıkıyor, hem de bunu sürekli olarak sıkıyönetimin kaldırılması savaşımıyla bağlıyor.

TKP bu savaşımı zayıflatan, militarist kliğe, ondan yararlanmaya çalışan hükümete yığınların umut bağlamasını aşılayan her türlü görüşü eleştiriyor. TKP, hükümetin kurulduğu günden bu yana, onun ulusal demokratik güçlerin cephe birliğine düşmanca tutum alan, gerilikle uzlaşmaya yönelen politikasını halkımıza açıklamış, bu politikanın antidemokratik konumlara kaymakla sonuçlanacağını belirtmişti.

TKP bugünkü hükümetin sıkıyönetimci, NATO'cu, iç gericilikle uzlaşan politikasını desteklemiyor. Buna karşılık MHP kapansın, Türkeş tutuklansın, kanlı kırımların hesabı sorulsun belgileriyle bütün demokratik güçleri faşizm tehlikesini geriletme hedeflerine yöneltiyor.

Hükümetin izleyegeldiği politika, sıkıyönetime gitmesi, CHP üst yönetimine umut bağlayan yığınların gerçeği daha iyi görmelerine yol açıyor. Bu olanağı değerlendirmek, sıkıyönetim politkasının iç yüzünü, kendi deneylerinden çıkarak yığınlara açıklamak, doğru belgilerle bu yığınları eylem birliğine çekmek büyük önem kazanıyor.

Komünistlerin, sosyalistlerin, sosyal-demokratların, Kürt yurtseverlerinin, tüm ilerici parti, örgüt ve sendikaların, devrimci gençliğin, ordunun ilerici kesimlerinin eylem birliği koşulları gelişiyor. Faşist tırmanışa, sıkıyönetime karşı çıkışlar, eylemler, bunu gösteriyor. Böylesi bir eylem birliği ile yığınsal örgütlü savaşımla ilerici güçlerin demokratik konumlarını ortaklaşa savunmak ve geliştirmek, halkın, devrimci kadroların can güvenliğini sağlamak olası ve zorunluktur. TKP, bu amaçlar için yığınlarla birlikte, yığınların önünde savaşıyor.

Devrimci yol

Gelişmeler bir gerçeği gözler önüne seriyor: Türkiye'yi içinde bulunduğu derin bunalımlardan, halkımızı işsizlik, pahalılık burgacından, emperyalizmin boyunduruğundan kurtaracak olan işçi sınıfının hegemonyasında halkın devrimci erkidir.

TKP, güncel istemler uğrundaki savaşımı, ileri demokratik devrimle ve sosyalizm için savaşımla organik olarak bağlıyor. En küçük bir istem uğrundaki savaşım sırasında komünistler devrimin politik ordusunu örgütlemek yolundan ayrılmıyorlar. Egemen güçlere yapılan bütün taktik savaşımları sonul savaşıma devrimci bir hazırlık olarak yürütüyorlar.

İşçi sınıfının, halkımızın önünde bu aşamada duran görev, emperyalizme bağımlılığa son vermek, tekellerin egemenliğini yıkmak, toprak ağalığını ortadan kaldırmaktır. İşçi sınıfının, köylülüğün, kent orta katmanlarının, Kürt halkının, ulusal azınlıkların, burjuvazinin, yerli-yabancı tekeller dışında kalan emperyalizmle sürekli, belirleyici bağlar içinde olmayan, ulusal burjuvazi diye adlandırdığımız kesiminin çıkarı bu yöndedir.

Proletarya hegemonyasında, işçi-köylü bağlaşıklığına dayanan halk güçlerinin ulusal demokratik cephesi işbirlikçi, tekelci burjuvazinin erkini yıkacak, antiemperyalist, anti-monopolist, demokratik devrim gerçekleşecektir. Eski devlet mekanizmasının yerine, ileri demokrasi devleti kurulacaktır.

Devrimin bu aşamasında toplumdaki temel çelişki, emekle kapital arasındaki çelişki çözülmüş olmayacaktır. Partimizin uzak amacı olan sosyalist devrim, bütünsel bir süreç olan devrimin ikinci aşamasını oluşturacaktır. Sosyalizmde, proletarya diktatörlüğü ile sömürü, baskı ve ezginin her türüne son verilecektir.

Ulusal Demokratik Cephe

TKP kurulduğu günden bu yana devrim sürecinin her döneminde baş düşmana karşı bütün ulusal güçleri tek bir cephede birliştirmek için savaşmıştır. TKP bugün de bu ilkesel politikayı izliyor. Günümüzün koşullarına bağlı olarak, bütün ulusal demokratik güçlerin cephe birliğini oluşturmak yolunda yürüyor.

Emperyalizme bağımlılık, tekelleşme sürecinin gelişmesi, ekonomik sosyal, politik bunalımlar yalnız işçi sınıfı ve emekçilerin durumunu kötüleştirmekle

(Devamı 6. sayfada)

Lenin köşesi

Ulusal kurtuluş hareketleri

V. İ. Lenin, dünya devrim sürecinin kollarından biri olan ulusal kurtuluş hareketinin emperyalizme karşı savaşta büyük rol oynadığını söyler. Ve der ki: «*Sosyalist devrim, yalnız ve herşeyden önce ayrı ayrı ülkede devrimci proletaryanın kendi ülkesindeki burjuvaziye karşı savaşı olmayacaktır, bu aynı zamanda emperyalizmin ezgisi altındaki sömürgelerin, tüm bağımlı ülkelerin uluslararası emperyalizme karşı savaşı olacaktır.*» (Tüm yapıtlar, c. 39, s. 327.)

Lenin, azgelişmiş ülkelerde önce ulusal kurtuluşa yönelik savaşın, daha sonra sömürgeciliği ve yeni-sömürgeciliği yaratan kapitalizme, emperyalizme karşı dönüşeceğini belirtir: «*Dünya devriminin gelecekteki çözümleyici savaşlarında, dünya nüfusunun çoğunluğunun başlangıçta ulusal kurtuluşa yönelik olan hareketi kapitalizme ve emperyalizme karşı savaşa dönüşecektir ve bu, belki de bizim beklediğimizden de fazla devrimci rol oynayacaktır.*» (C. 44, s. 38.)

Lenin, dünya devrim hareketinin öteki kollarının ulusal kurtuluş savaşı veren halklara yardım etmeleri gerektiğini belirtir: «*Şunda hiçbir kuşku yoktur: İleri ülkelerin proletaryası geri kalmış ülkeler emekçi yığınlarına yardım edebilirler ve etmelidirler. Geri kalmış ülkeler bugünkü durumdan ancak utkuya ulaşan Sovyet Cumhuriyetleri proletaryası bu yığınlara yardım elini uzattığı, kendilerine destek olabildiği, yardım gösterebildiği zaman kurtulabileceklerdir.*» (C. 41, s. 245.)

Lenin, bu yardımın biçimlerini somut koşulların belirleyeceğini söyler. Lenin'in bu önerilerini yerine getiren Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkeler halkları ulusal kurtuluş savaşı veren ülkeleri her zaman desteklemişler, onlara her türlü yardımı göstermişler ve göstermektedirler. Dünya sosyalist sisteminin kuruluşu ve hızla gelişmesi emperyalizmin sömürgecilik sisteminin çökmesine çözümleyici etkide bulunmuş, eskiden ezilen halkların politik ve ekonomik bağımsızlıklarını kazanmaları için elverişli koşullar yaratmış, birçok ülkenin sosyalist gelişme doğrultusunu seçmelerine yardım etmiştir. Dünya sosyalist sistemi de bu ülkelerde emperyalizme darbeler indiren bağlaşıklar, emperyalizm üzerinde devrimci baskısını arttırmak için ek olanaklar elde etmiştir. Önceleri olduğu gibi bugün de ulusal kurtuluş savaşlarının utkuya ulaşmalarının ve sosyalist gelişme yolunu seçmiş ülkelerin bu yolda başarıyla gelişmelerinin temel güvencesi dünya devrim sürecinin çözümleyici gücü olan sosyalist ülkeler topluluğuyla sıkı işbirliğidir.

Köylü örgütlenmesi

Tırmanan faşizm, pusuya yatan kiralık faşist katillerin çektiği tetiklerin namluları 1978'de bine yakın yurttaşımızın canına kıydı, yurdun her yerinde kan, ölüm kustu. 1979'a sıkıyönetimle girilmesine ortam hazırlayan Maraş kırımı gerici-faşist güçlerin, Maocu bozkurtların en kanlı toplu kırımı oldu.

Yoksul köylüler için savaşım veren birçok ilerici mühendis, kooperatifçi, köylü gençliğinin atılgan militanı faşist kurşunlara hedef oldu. Adana bölgesindeki 42 kooperatifin oluşturduğu Adakobirlik'in genel müdürü ve Ziraat Mühendisleri Odası Adana Bölgesi Şube Başkanı Akın Özdemir kır yoksullarının savaş erlerinden biridir. Faşistlerce öldürülen Akın Özdemir, Adakobirlik'ce yılın kooperatifçisi seçilerek, kır yoksulu köylülerin örgütlenmesi yolundaki savaşın bir simgesi olmuştur.

Akın Özdemir ve onun gibi daha nice bilinçli savaşçının, uğrunda canını verdiği büyük dava bugün köy emekçilerinin daha geniş kesimlerini sarıyor. Kırsal kesimin emekçileri, düne kadar aşılmaz sanılan engelleri aşarak, Köy-Der'lerde, Köy-Koop'a bağlı demokratik kooperatiflerde örgütlenme yolunda yeni yeni adımlar atıyorlar. Marmara «KÖY-DER»in Birinci Olağan Kongresi, bu kongrede yapılan konuşmalar ve oybirliğiyle alınan kararlar bunun somut örnekleridir. Kongreyi, delegelerin yanısıra bölgeden gelen çok sayıda köylünün ve ilerici yurtsever gençlik, kadın ve işçi sendikaları temsilcisinin izlemesi, konuşmalarda işçi-köylü bağlaşıklığının öneminin özellikle vurgulanması, tüm ulusal, demokratik güçlerin anti-faşist, anti-emperyalist anti-tekel ve ağalara karşı plâtformda eylem ve savaş birliğinin savunulması, Kongre kararlarının ana içeriğini, özünü oluşturdu. Bu kararların başında «İşçi-Köylü Bağlaşıklığı» ve «Tekellere karşı savaşım» kararları geliyor.

Bu kararlar, yoksul köylüleri, tarım emekçilerini örgütleme, onları örgütlü savaşa çekme, başta işçi sınıfımız olmak üzere tüm ilerici, demokratik güçlerle köylülük arasında savaş birliğini, bağlaşıklığı oluşturma yönünde ileri adımlardır. Bu kararların yaşama geçirilmesi savaşımında komünistler, ilericiler köylümüzün yanındadır, onun en büyük destekçisi olma, onun savaşına öncülük etme görevini onurla yerine getireceklerdir.

Yığınlarla birlikte

(*3. sayfadan devam*)

kalmadı. Küçük üreticilerin, köylülüğün yıkımını, köyde ayrışmayı sınıf savaşlarını hızlandırdı. Burjuvazinin iç ayrışmasını derinleştirdi. Tekeldışı burjuvazinin çıkarlarının zarar görmesine yol açtı. Bütün bunlar, emperyalizmin, işbirlikçi tekelci burjuvazinin karşısında işçi sınıfının geniş bağlaşıklıklar kurmasına, ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğinin oluşmasına temel oluyor.

Ulusal Demokratik Cephe'nin oluşturulması görevi, onu hazırlayacak olan bir sıra somut eylem birliğinin oluşturulmasının yanısıra, öncelikle işçi sınıfının birliği, işçi-köylü bağlaşıklığı ve Kürt halk yığınlarının bu cepheye kazanılması gibi önemli sorunların çözümü yolunda ardıcıl savaşlar gerektiriyor.

TKP cepheye katılacak bütün partilerin güçlerin örgütsel eşitliğini, bağımsızlığını ve savaş arkadaşlığını savunuyor. Ama bu TKP'nin işçi sınıfının hegemonyası ilkesinden, ya da ideolojik savaşımdan vazgeçtiği anlamına gelmez. Burjuva reformizmiyle, sağ ve «sol» oportünist akımlarla, özellikle eylem birliğini engelleyici tutumlarla savaş ulusal Demokratik Cephe politikasından ayrılmaz.

Sıkıyönetim koşullarında özellikle yığınları eylemsizliğe iten sınıf uzlaşmacılığıyla, reformizmle, sosyal-demokrat ideolojiyle savaşı güçlendirmek zorunluktur. Sıkıyönetime baskıyı yoğunlaştırma olanakları veren her türden goşist serüvenciliği gençlik sıralarından söküp atmak da sağ oportünizme ardıcıl savaşla atbaşı götürülmelidir.

Partiyi güçlendirmek

Memleket çetin günler yaşıyor. İşçi sınıfının önünde yakıcı sorunlar duruyor. Bütün bu sorunların çözümünde belirleyici olan komünist kadrolardır. TKP'nin yığınları savaş alanına çekme yeteneğidir. Komünistlerin partiyi yığınlarla daha sıkı bağlaması, fabrikalarda, işyerlerinde temel örgütleri güçlendirmesi, legal illegal savaşım biçimerini ustalıkla birleştirmesi, parti disiplinini, konspirasyon ilkelerini titizlikle uygulaması gerekir.

TKP, Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi ilkelerine sımsıkı bağlı kalmakla, politik, ideolojik ve örgütsel birliğini daha da pekiştirmekle önündeki görevleri başaracaktır.

Sıkıyönetim kaldırılmalıdır! Kahrolsun Amerikan emperyalizmi! NATO'ya hayır!

M İ L İ T A N L A R D A N

Faşizme geçit vermiyeceğiz!

30 Aralık İzmir mitingi, İzmir'deki tüm ilerici, demokratik güçlerin güç ve eylem birliği yolunda atılmış önemli bir adım oldu. Komünistlerin, parti örgütlerinin birim birim örgütlendiği bu mitinge, başta işçi sınıfımızın sendikal örgütleri olmak üzere TİP, TSİP çizgisindeki demokratik örgütler, Kurtuluş grubu, Emeğin Birliği, Kürt demokrat örgütleri, TÖB-DER, İlerici Gençler Derneği, İlerici Kadınlar Derneği, Türkiye Mimar ve Mühendis Odalarına bağlı tüm kuruluşlar ve sol sosyal demokratlarla toplam 53 örgüt, Kahramanmaraşlılar ve emekçi alevi yurttaşlar katıldılar. Sıkıyönetimin ilânından bu kadar kısa zaman sonra ve bu denli geniş tabanlı, gerçekten yığınsal bir mitingin yapılması sadece komünistlerin değil, tüm anti-faşist güçlerin bir başarısı oldu.

Mitingin hedefi açıktı: Sıkıyönetime hayır! MHP kapansın, Türkeş tutuklansın! Maraş'ın hesabı sorulacaktır! Bunlar ortak belgilerden bazılarıydı. Alanda belirlenen ortak belgilerin dışında hiç kimse belgi atmadı. Büyük bir disiplinle ortak belgilere herkes sahip çıktı. Bu da anti-faşist, anti-emperyalist eylem birliklerinde disiplin sağlamanın mümkün olduğunun tüm katılanlarca, kendi deneyleriyle öğrenilmesine yardım etti. En çok yinelenen ve katılım sağlayan belgi de bunu doğruluyordu: *Yaşasın anti-faşist güçlerin savaş-eylem birliği!*

İzmir mitinginde 20 bin dolaylarında işçi, köylü, emekçi, demokrat, yurttaş, sıkıyönetime ve halkımıza dayatılmak istenen askeri faşist diktatörlüğe karşı olan güçlerin kararlı bir birlik ve savaşım azmi içinde olduklarını gösterdiler. Böylece, hem bunalımı, faşist tehlikeyi yenecek alternatifi, yani Ulusal Demokratik Güçlerin cephesini yığınsal bir çıkışla yaşama geçirmeye çalıştılar, hem de faşizme karşı savaşımın serüvenci, bireysel terörizme dayanan bir platformda değil, yığınlarla bağlı, düzenli, disiplinli, örgütlü bir platformda başarılı olabileceğini bir kez daha kanıtladılar. Eylemin disiplini çok önemliydi ve bu başarıldı. Hiçbir provokasyona açık kapı bırakılmadı.

Bu eylem başı çeken gücün kim olduğunu da açıkça gösterdi. Mitingin belkemiği işçilerdi. Madeni Eşya, Gıda ve Lâstik-İş kollarında çalışan kadınlı-erkekli işçi topluluğu, hem sayısal çokluğu, hem de devrimci heyecan ve savaşkanlığı ile özellikle dikkati çekiyordu.

İzmir mitingi, faşizme geçit vermiyecek güçlerin varolduğunu ve hiçbir faşist tehdit karşısında yılmayacaklarının göstergesi oldu.

İzmir'den bir devrimci

Köln yürüyüşü

30 Aralık Cumartesi günü, Federal Almanya'nın Köln, Münih, Stuttgart, Duisburg ve Bremen kentlerinde yığınsal anti-faşist yürüyüş ve mitingler örgütlendi. Bu gösterilerin en güçlüsü, en görkemlisi Köln'de yapılanı oldu. FİDEF'in aktif girişimi, ona bağlı derneklerin yoğun çalışması, Halkçı Devrimci Federasyonu-HDF'ye bağlı örgütlerin de katılmasıyla bu yürüyüşe 3.500 Türkiyeli işçimiz katıldı. Kadın-erkek, Türk-Kürt, komünist, sosyalist, sosyal demokrat, ilerici, bütün anti-faşist, anti-emperyalist güçlerin katıldığı, desteklediği bu yürüyüş, işbirlikçi tekelci burjuvazinin, militarist kliğin sıkıyönetim dayatmasına karşı güçlü bir çıkış oldu.

Aynı gün, Frankfurt ve çevresindeki 17 ilerici örgüt te faşist kırıma, sıkıyönetime karşı yürüyüş yapacaklardı. Son günde Frankfurt polisinin bu yürüyüşü yasaklaması, işçilerimiz ve demokratik güçlerce büyük tepkiyle karşılandı. Ama işçilerimiz yılmadılar. «Frankfurt'ta olmazsa Köln'de yürürüz!» diyerek Köln'deki yürüyüşe katılma kararı verdiler. 8 otobüs dolusu işçimiz Frankfurt ve çevresinden Köln yürüyüşüne katıldı.

Ruhr bölgesinden, Köln ve çevresindeki fabrikalardan gelen işçiler gurup gurup yürüyüş yerine geldiler. FORD işçileri başı çekiyordu. Havanın soğuk, kar, kış olmasına aldıran yoktu. Kadınlar kucaklarında bebeleri, ellerinde çocuklarıyla yürüyorlardı. «Katil Türkeş!», «MHP kapansın!», «Faşistlerden hesap sorulsun!», «Sıkıyönetime hayır!», «Faşizme geçit yok!», «Yaşasın enternasyonal dayanışma!» belgileri çınlıyordu. Yürüyenler, faşizme karşı hınçla, öfkeyle doluydu. Yürüyüş bir kaç günde hazırlanmıştı. Binlerce işçi aralarındaki görüş ayrılıklarını bir kenara bırakarak faşist kırıma, militarist kliğin, emperyalizmle işbirliği yapan çevrelerin dayattığı sıkıyönetime karşı omuz omuza vermişlerdi. Yürüyüşün sonunda Neumarkt'ta FİDEF ve HDF adına yapılan konuşmalar bu anti-faşist dayanışmayı dile getirdi. Yapılan konuşmalarda, yalnız ve yalnız işçi sınıfının, tüm ulusal, demokratik güçlerin eylem ve cephe birliği ile halkın yığınsal direnişiyle faşist tırmanışın önlenebileceği vurgulandı.

Faşist Türkeş'in gelişine karşı düzenlenen yığınsal, militan gösteriler, haftalarca süren büyük çelik grevine işçilerimizin militanca, coşkuyla katılması gibi kanlı Maraş kırımına ve sıkıyönetime karşı yürütülen bu yoğun eylemler, Federal Almanya'daki işçilerimizin örgütlü aktiflik potansiyalini dosta düşmana gösterdi. *Köln'den bir işçi*

Batı Berlin Yürüyüşü

«Kahramanmaraş'taki faşist katliamı lânetlemek ve faşizm tehlikesine karşı birliği sağlamak» amacıyla Batı Berlin'de sekiz demokratik örgütün birlikte düzenlediği yürüyüş ve miting 6 Ocak 1979 Cumartesi günü yapıldı. Yürüyüşe 2.500 işçi, genç, aydın, öğrenci ve emekçi kadınımız katıldı. Yürüyüş, «Kahramanmaraş'taki faşist katliamı lânetliyoruz» belgisi altında yapıldı. «Sıkıyönetime hayır!» «Faşist MHP ve yan kuruluşları kapatılmalıdır!» «Alevi-sünni, Türk-Kürt çatışması değil, faşist katliam!» «Ulusal baskılara son!», «Faşizme geçit yok!» «141. ve 142. maddelere hayır!», «Evlat acısına son!» «Faşizme karşı omuz omuza!» belgileri ise yürüyüşte 4 ve 6 metre boyundaki kırmızı bezler üzerinde yükseltildi ... Başından sonuna kadar tam bir anti-faşist, anti-emperyalist gösteri niteliğini taşıyan yürüyüş ve miting, işçilerimiz arasında ve Alman demokratik kamuoyunda olağanüstü bir ilgi gördü. Yığınsallığının yanısıra, katılanların tümünün, faşist tehlikeye karşı militan ve savaşçı bir tutum içinde olması, yürüyüş ve mitingi Batı Berlin'de bugüne kadar yapılan eylemlerin en görkemlisi düzeyine yükseltti ...

7–8 derece dondurucu soğuğa karşın çok sayıda kadın emekçimiz 2–3 yaşındaki bebeleriyle yürüyüşe katıldı. Yürüyüşçüler Batı Berlin halkınca sürekli alkışlandı ve bir grup goşistin bozguncu girişimi etkisiz kaldı. 20–25 kişilik bir goşist grup, büyük eylemin başlıyacağı saatlerde bir bölücü miting tertiplemeye kalkıştı. Ancak bunların sözümona mitingine birkaç gençten başka katılan olmadı. Bu durum karşısında goşist grup, kitlelerden soyutlandıklarını anladı ve yürüyüşe katılmak zorunda kaldı. Bunların «Tek yol devrim» gibi cılız bağırışları kalabalığın gür haykırışları arasında eriyip gitti.

Yürüyüş, başından sonuna kadar sokaklarda biriken yerli ve yabancı halkın, sevgi ve dayanışma gösterileri arasında geçti. Miting alanında Komite adına Türkçe ve Almanca birer konuşma yapıldı. Türkiye'deki faşist katliamlar, faşist tırmanış ve bunlara karşı gerçekleştirilen eylem birliği anlatıldı. Ortak sloganlar hep birlikte haykırıldı ve yığınsal eylem işçi sınıfına yarışır bir disiplin içinde başarıyla sona erdi.

Batı Berlin'den bir işçi

PARTİ YAŞAMI

Dayanışma

1978 Aralık ayı içinde Ürdün KP, Bahrein Ulusal Kurtuluş Hareketi, Tunus KP, Cezayir Sosyalist Öncü Partisi, Sudan KP, Suriye KP, Irak KP, Lübnan KP, Mısır KP, Fas İlerleme ve Sosyalizm Partisi bir danışma toplantısı düzenlemişlerdir. Danışma toplantısında Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'ne aşağıdaki mesajı gönderme kararını almışlardır:

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ MERKEZ KOMİTESİ'NE

Değerli yoldaşlar,

Arap bölgesinin sorunlarını ve Yakın Doğu olaylarını görüşmek için 1978 Aralık ayında toplanan biz Arap ülkelerinin Komünist ve İşçi Partileri, Size ve Sizin aracılığınızla savaşkan partinizin tüm üyelerine, savaş yürüten Türkiye halkına kardeşçe selâmlarımızı iletir, Türkiye işçi sınıfı ve halkının en değerli evlâtlarından yüzlercesinin kurban gittiği kanlı terör karşısında ateşli yoldaş dayanışmamızı bildiririz.

Yoldaşlar,

Türkiye'de halk yığınlarının Amerikan askersel birliklerinin Türkiye'deki varlığına, ülkenizdeki NATO üslerine karşı, derinleşen ekonomik bunalıma karşı, ulusal kurtuluş, demokrasi ve sosyal ilenleme için verdikleri devrimci savaşımın gelişmesini büyük bir ilgiyle izliyoruz. Savaşa kalkan halk yığınlarının başını çeken kardeş Türkiye Komünist Partisi'nin savaşımı Arap halklarının davası için, özellikle günümüzdeki bu zor durumda, büyük bir destektir. Bu nedenle de Partinizin sürekli gelişmesini, yığınsal niteliğinin güçlenmesini yakın bir ilgiyle izliyoruz. Türkiye Komünist Partisi'nin legalleşmesi için yürüttüğünüz savaşımla dayanışmamızı bildiririz.

Yoldaşlar,

Partilerimizle savaşkan partiniz arasında, halklarımızla savaşlar içinde halkınız arasında en yakın, yoldaşça, enternasyonalist ilişkiler kurmaya, geliştirmeye tümüyle hazır olduğumuzu belirtiriz. Bu, ortak davamızın, ulusal kurtuluş, demokrasi, sosyalizm, halklar arasında barış davasının çıkarına olacaktır.

Yaşasın yiğit Türkiye halkının ve onun komünist partisinin utkusu!

Aralık 1978

Arap Ülkeleri Komünist ve İşçi Partilerinin Danışma Toplantısı

Yaratıcı savaş

Türkiye işçi sınıfının bir kolu olan yurtdışındaki işçi hareketimizin sıralarında da, ideolojik savaşım sorunları günümüzde büyük önem taşıyor. Bu hem genel olarak Türkiye'deki somut durumun karmaşıklığından, hem de yurtdışının özgül koşullarından ileri geliyor.

Memlekette, yığınların hoşnutsuzluğunun yüksek boyutlara varması, öte yandan faşizm tehlikesinin daha da artması küçük burjuva kesimlerde sağ ve «sol» oportünist tutumları kamçılıyor. Bu, uzlaşmacılık ya da «devrimci laf ebeliği» gibi eğilimler yurtdışındaki işçiler, aydınlar arasında da şu ya da bu biçimde etki yaratabiliyor.

Avrupa işçi sınıfını bölen en tehlikeli sapma sağ oportünizm ve revizyonizm olduğu için işçilerimiz herşeyden önce bu tehlikeyle karşı karşıyadırlar. Ama bu, «sol» sapmaların da tehlikeli olmadığı anlamına gelmez.

Sosyal-demokrat partilerin işçi hareketinde etkin ya da erkte olduğu, Avrupa komünizmi türünden akımların komünist harekette boy verdiği ülkelerdeki Türkiyeli komünistler tüm sapmalara karşı savaşıyorlar. Özellikle Türkiyeli işçilerin yoğun olduğu ülkelerde, günümüzde sağ sapma asıl tehlikeli akımdır. Buna karşılık, işçilerimizin çok az olduğu, ilerici harekete daha çok aydınların temellik ettiği ülkelerde, sağcı oportünizme devrimci duygularla tepki olarak «solcu» eğilimlerin doğması için daha olgun bir ortam vardır. Kadroların devrimci duygularını, özveri ve atılganlıklarını yükseltmek, «adam sendecilik»le, pasiflikle savaşmak temeldir. Öte yandan «devrimci sabırsızlığı»da eleştirmek gerekiyor.

Bu durum, partinin genel ideolojik ödevlerini yerine getirmenin yanısıra, parti örgütlerine, kendi özgül koşullarından doğan önemli ideolojik görevler yüklüyor. Bulundukları koşullarda hangi sapmaya karşı ideolojik savaşımı yoğunlaştırmak, bu savaşımı, parti disiplinini güçlendirmekle, partinin Leninci birliğine sıkısıkıya sarılmakla yürütmek parti örgütlerinin görevleri arasındadır.

Yurtdışındaki TKP üyeleri böylesi bir anlayışla tüm sapmalara karşı canla başla savaşıyorlar.

Leninci birlik

İşbirlikçi tekelci burjuvazinin bir faşist diktatörlüğe doğru tırmandığını gören ve buna karşı vakit geçirmeden bütün ulusal demokratik güçlerin cephe birliği kurmaları için sürekli, direngen, örgütlü bir savaşa giren biricik parti TKP'dir. Bunun için, faşist tırmanışın yanısıra sıkıyönetim baskıları, iç gericiliğin, Pekinci ve öteki Maocuların saldırı ve provokasyonları başta işçi sınıfına, onun devrmici partisine karşı yöneliyor.

Bu gelişme, parti örgütlerinin, komünistlerin önüne konspirasyonu güçlendirmek, legal ve illegal çalışmayı bugünkü koşullara göre ustalıkla uyumlaştırmak görevlerini koyuyor. Bu görevlerin gerçekleştirilmesi neleri gerektiriyor? En başta partinin, yığın bağlarını güçlendirmesi, özellikle fabrikalarda, işyerlerinde örgütlenmeye, işçi sınıfıyla bağlanmaya daha da önem vermesi. Sonra, partinin ideolojik, politik, örgütsel birliğini, gözbebeği gibi koruması, çelikten bir parti disiplini oluşturması.

TKP yığınsal olmak, yığınlara dayanabilmek için, Türkiye proletaryasının çoğunluğunu kazanmak için savaşı, Marksizm-Leninizmin arılığını gözbebeği gibi korumak, sıralarını temiz tutmak, Leninci kadrolar yetiştirmek, gerçek devrimci bir parti olmak için savaştan ayırmıyor.

Savaşın dönemeçlerinde küçük burjuvazideki yalpalamaların, şu ya da bu biçimde boy göstermesi, bu eğilimlerin proletarya hareketinde de iz bırakması kapitalizm koşullarında olasıdır. Böylesi koşullarda, Lenin'in deyimiyle, *«parti sıralarında birliğin, beraberliğin, parti üyeleri arasında güvenin, proletarya öncüsünün istem birliğini cisimleştiren gerçekten bütünsel bir çalışmanın sağlanması»* yakıcı bir zorunluk olur.

Parti örgütleri, sıkıyönetim koşullarında önemli bir sınavdan geçiyorlar. Komünist kadroların, bu sınavdan devrime bağlılığı artmış, savaş dayanıklığı, özveri ve yiğitliği, devrimci uyanıklığı bilenmiş, devrimci bilinci yükselmiş olarak çıkmaları yığın hareketinin reel pratiğiyle biçimlenmiş devrimci bir teoriyle donanmaları için TKP vargüçle çalışıyor.